

Sygn. akt III AUa 425/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Borkiewicz SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2012 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) G. W., M. W. Sp. j. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

przy udziale zainteresowanych: J. B., R. B., A. K. (1), J. W., A. K. (2), Z. J., M. H. (1), M. H. (2), T. H., A. H., M. G.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 23 stycznia 2012 r. sygn. akt IV U 4945/10

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz G. W. i M. W. – Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółka jawna kwotę 1320 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie art. 83 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 8 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy z 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 29 ust. 1 ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowników w razie niewypłacalności pracodawcy, wydał decyzje:

1. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych J. B. bonów towarowych, za okres: marzec i grudzień 2007 roku, marzec i grudzień 2008 roku oraz kwiecień i grudzień 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
2. z 28 października 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanego M. G. bonu towarowego w grudniu 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
3. z 28 października 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanego A. H. bonu towarowego w marcu 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
4. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych T. H. bonów towarowych, za okres: marzec i grudzień 2007 roku, marzec i grudzień 2008 roku oraz kwiecień i grudzień 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
5. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych M. H. (2) bonów towarowych, za okres: grudzień 2007 roku i marzec 2008 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
6. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych M. H. (1) bonów towarowych, za okres: marzec i grudzień 2007 roku oraz marzec i grudzień 2008, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
7. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych Z. J. bonów towarowych, za okres: marzec i grudzień 2007 roku, marzec i grudzień 2008 roku oraz kwiecień i grudzień 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
8. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanego A. K. (2) bonu towarowego w grudniu 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
9. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych J. W. bonów towarowych, za okres: grudzień 2007 roku, i grudzień 2008 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
10. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanych A. K. (1) bonów towarowych, za okres: grudzień 2007 roku oraz marzec i grudzień 2008 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
11. z 3 listopada 2010 roku, nr (...) stwierdzająca, że przychód wynikający z przyznanego R. B. bonu towarowego w grudniu 2009 roku, wypłacony przez płatnika składek P.P.H. (...) M. W., G. W., stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe

W odwołaniach od powyższych decyzji płatnik składek P.P.H. „WGM G. W., M. W.” spółka jawna, wniósł o ich uchylenie i zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów procesu według norm przepisanych.

Odwołująca spółka podniosła zarzut naruszenia art. 18 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że przychód uzyskany z tytułu wydanych bonów

towarowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz Świąt Wielkiej Nocy, stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Postanowieniem z 6 lipca 2011 roku Sąd Okręgowy połączył do wspólnego prowadzenia i rozpoznania sprawy IV U. 4946/10 do IV U. 4955/10 ze sprawą IV U. 4945/10 i prowadzić je pod sygnaturą IV U. 4945/10.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze, wyrokiem z 23 stycznia 2012 roku, w sprawie IV U. 4945/10, zmienił zaskarżone decyzje, ustalając, że świadczenia wypłacone przez P.P.H. (...) M. W., G. W. spółka jawna w P. zainteresowanym J. B., R. B., A. K. (1), J. W., A. K. (2), Z. J., M. H. (1), M. H. (2), T. H., A. H., M. G., w kwotach i okresach szeregowo w zaskarżonych decyzjach opisanych, nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek P.P.H. (...) M. W., G. W. Spółka Jawna w P. zajmuje się produkcją opakowań. Odwołujący zatrudnia około 30 pracowników.

W odwołującej spółce funkcjonował Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych oraz regulamin ZFŚS. W regulaminie tym przyjęto, że ze środków funduszu mogą być finansowane m.in. krajowe i zagraniczne wczasy pracownicze, wypoczynek urlopowy organizowany we własnym zakresie, pomoc rzeczowa oraz zapomogi pieniężne, przyznawane w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, imprezy okolicznościowe i zakup drobnych upominków z nimi związanych.

Przyznawanie usług i świadczeń oraz wysokość dopłaty z funduszu uzależniona jest od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do tych usług i świadczeń.

W okresach świąt Wielkanocnych i Bożego Narodzenia w latach 2007, 2008, 2009 pracownikom przyznawano bony towarowe zakupione ze środków Funduszu Świadczeń Socjalnych w różnych wysokościach.

Pracownicy nie składali pisemnego oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym, lecz ich sytuacja rodzinna i majątkowa była znana przedstawicielom pracowników.

Pracownicy ustnie informowali ich o swojej sytuacji materialnej, podając dochody współmałżonków, ilość posiadanych dzieci.

Sytuacja pracowników firmy była zbliżona. Byli to pracownicy wykonujący prace fizyczne, tworzący gospodarstwa domowe wspólnie z rodzicami lub oddzielnie, ale posiadający dzieci w wieku szkolnym.

Bony towarowe wydawane pracownikom miały charakter świadczeń socjalnych.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i art. 8 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie i przyjęcie, że bony na święta mogą być przyznane pracownikom na podstawie decyzji pracodawcy podjętej bez analizy ich sytuacji życiowej i materialnej a w szczególności bez konieczności udokumentowania tej sytuacji w stosownych wnioskach i oświadczeniach o dochodach,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że pracodawca przyznawał świadczenia w zróżnicowanej wysokości na podstawie oceny sytuacji finansowej, życiowej i rodzinnej pracowników w sytuacji, gdy ze sporządzonych przez organ, na podstawie dokumentów finansowych

przedstawionych przez płatnika, zestawień wynika, że wysokość świadczenia zależała od okresu zatrudnienia w firmie P.P.H. (...)" M. W., G. W.,

3. naruszenie art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że pracownicy informowali o swojej sytuacji materialnej podając dochody współmałżonków, w sytuacji, gdy słuchani na rozprawie pracownicy, nie potwierdzili, że pracodawca analizował ich sytuację materialną w celu ustalenia wartości bonów świątecznych.

W związku z powyższym zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań od decyzji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie od dowołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie właściwe były przepisy szczegółowo wskazane przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

W pierwszej kolejności powołać zatem należało art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami., natomiast w oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz z osobami z nimi współpracującymi, od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Stosownie do art. 18 ust. 1 cyt. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi, przychód, o którym mowa w jej art. 4 pkt 9 tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia m.in. w ramach stosunku pracy.

Artykuł 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi, iż przychodem ze stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródła finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

O tym m.in. jakie przychody nie stanowią podstawy wymiaru składek stanowi Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, w szczególności w jego § 2 ust. 1 pkt 19 wskazano, że podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zasady tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych określa ustawa z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych; w myśl art. 2 ust. 1 ustawy działalnością socjalną są usługi świadczone przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalność kulturalno-oświatową sportowo-rekreacyjną udzielanie pomocy materialno-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych ustawą (art. 2 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych).

Przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej (art. 8 ust. 1).

Strony nie kwestionowały, że bony towarowe przyznane zainteresowanym mieściły się w zakresie działalności socjalnej pracodawcy i wydatkowane zostały z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Tym samym dwie przesłanki warunkujące zastosowanie wyłączenia przychodu z podstawy wymiaru składek zostały spełnione.

Spór dotyczył sposobu wydatkowania środków z funduszu przez odwołującą.

Organ rentowy w apelacji wyraził stanowisko, iż pomimo jednoznacznego zapisu w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, o konieczności odbierania od osób uprawnionych do korzystania ze środków funduszu, oświadczeń o ich sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej, pracodawca oświadczeń takich nie odbierał. Różnicowanie świadczeń było wynikiem zupełnie swobodnej oceny pracodawcy. Tym samym przyznawanie świadczeń następowało z naruszeniem regulaminu oraz przepisów ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Przy czym z treści uzasadnienia apelacji wynika, choć nie zostało to wypowiedziane wprost, że zdaniem Zakładu oświadczenia uprawnionych winny zostać złożone w formie dokumentów.

Ponadto zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego wydane zostało z naruszeniem art. 233 k.p.c. Zdaniem skarżącego przesłuchani w sprawie świadkowie nie potwierdzili, jakoby pracodawca odbierał od nich oświadczenia dotyczące ich sytuacji bytowej.

Zarzuty skarżącego sprowadzały się zatem do kwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Wyodrębniony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, stanowi w takiej sytuacji konsekwencję ewentualnych błędnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i nie powinien zostać podnoszony samodzielnie.

Zarzuty powyższe okazały się nieuzasadnione, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną, szczegółowo uargumentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że ani przepisy ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ani rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie wskazują sposobu pozyskiwania od uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych informacji o ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Częściowe informacje o stanie rodzinnym będą zatem wynikać z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych pracownika czy w zgłoszeniach do ubezpieczenia społecznego. W pozostałym zakresie właściwym sposobem zdobycia informacji o sytuacji osób uprawnionych mogą być ich oświadczenia składane w dowolnej formie, a zatem również ustnie.

Jednocześnie w niniejszej sprawie ciężar dowodu wykazania, iż odwołująca dysponowała niezbędnymi informacjami na temat sytuacji materialnej, rodzinnej i zdrowotnej uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych spoczywał na odwołującej spółce.

W ocenie Sądu II instancji odwołująca wymogowi powyższemu sprostała.

Przesłuchani w postępowaniu przed Sądem Okręgowym świadkowie w sposób nie pozostawiający wątpliwości opisali schemat gromadzenia informacji na temat sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych u odwołującej. W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęta praktyka pozwalała na szczegółowe zbadanie sytuacji wszystkich uprawnionych. W zakładzie funkcjonowały trzy działy, w każdym z nich pracowało ok. 10 osób. Każda z trzech osób przedstawiających pracodawcy propozycję podziału środków z funduszu, znała bardzo dobrze sytuację pracowników ze swojego działu, tj. ok. 10 pracowników. Rozeznanie to wynikało po pierwsze z faktu częstego wspólnego przebywania w niewielkim przecież gronie i po drugie z dodatkowego rozpytywania pracowników, przed przydziałem bonów.

Co istotne, powyższa praktyka pozwalała na uwzględnienie przy rozdziale środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, nie tylko średniego dochodu na członka rodziny, ale również danych mniej wymiernych składających się na szeroko rozumianą sytuację życiową uprawnionych. Przesłuchani w sprawie świadczenie oraz wspólnik w odwołującej spółce, wskazywali w tym zakresie na znaną im okoliczność przewlekłej choroby członka rodziny, samotne wychowywanie dziecka, bądź też faktyczne wsparcie w jego wychowywaniu, pomimo statutu samotnego rodzica.

Niewątpliwie wydając rozstrzygnięcie uwzględnić należało również okoliczność, iż w niewielkim zakładzie jaki prowadzi odwołująca pracodawca ma sposobność poznania wszystkich pracowników, w szczególności w sytuacji gdy część z nich stanowi załogę od wielu lat, a M. W. wskazał, iż w hali razem z pracownikami spędzał połowę własnego czasu pracy, nadto każdorazowo przeprowadzał rozmowę z nowo zatrudnianym pracownikiem. Również fakt, że większość uprawnionych do korzystania ze środków z funduszu mieszka w pobliskich do zakładu, niewielkich miejscowościach, uprawdopodobnia okoliczność, iż sytuacja społeczności lokalnej była pracodawcy znana.

Organ rentowy kwestionując ustalenia Sądu Okręgowego podniósł zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Apelujący podjął próbę podważenia ustaleń odnośnie odbierania ustnych oświadczeń od uprawnionych, wskazując, że taką okoliczność potwierdził wspólnik w odwołującej spółce oraz ci świadkowie, którzy stanowili quasi komisję socjalną i sami odbierali oświadczenia od pracowników swoich działów. Zdaniem skarżącego zainteresowani A. K. (1) i A. K. (2) nie potwierdzili informacji o oświadczeniach a wskazali, że kryterium stosowanym przy przyznawaniu bonów był staż pracy.

W ocenie Sądu II instancji wiarygodności zeznań świadków nie podważa okoliczność, iż to właśnie każdy z nich zbierał oświadczenia o pracownikach swojego działu, a następnie przekazywał je pracodawcy. Przeciwnie, osoby te najlepiej wiedziały na jakiej podstawie następował podział środków z funduszu. Zeznania zaś zainteresowanych organ rentowy potraktował wybiórczo; A. K. (1) wprost opisał sytuację, kiedy został wezwany przez pracodawcę do złożenia oświadczenia i z reakcji współpracowników domyślił się, że miała ona miejsce również wobec nich.

W tym miejscu, odnosząc się do wspomnianego powyżej kryterium stażu pracy, przy rozdziale świadczeń z funduszu wskazać należało, że jego stosowanie nie narusza art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 cyt. ustawy, zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Powyższe oznacza, że podstawową i bezwzględnie obowiązującą zasadą przy rozdziale usług i świadczeń finansowanych z funduszu jest ta wyrażona w art. 8 ust. 1, nakazująca uwzględniać sytuację życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Pracodawca może wprowadzać do regulaminu także inne zasady, o ile nie kolidują one z kryterium socjalnym.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał, że złożona przez organ rentowy apelacja jest bezzasadna oraz na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł o jej oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSA Marek Borkiewicz SSA Dorota Goss-Kokot SSA Katarzyna Wołoszczak